

Humanitäärisen naamion takana

Toimitus/JA. Lähde: Behind the Humanitarian Mask – The nordic countries, Israel and the jews, Manfred Gerstenfeld, Jerusalem Center for Public Affairs/Friends of Simon Wiesenthal Center for Holocaust Studies

Vuonna 2008 kirjoitettu kirja pohjoismaiden asenteista koskien Israelia ja juutalaisia jäi aikanaan paljolti huomiotta. Etenkään pohjoismainen media ei käsittele näitä tutkimuksia kovinkaan hanakasti, eikä ihme: kirjan mukaan media syyllistyy jatkuvaan Israelin ja juutalaisten vähättelyyn ja antaa asioista puutteellista ja yksipuolista informaatiota. Onko 10 vuodessa tapahtunut mitään kehitystä asiassa? Käytännössä ainaakaan muutosta ei juuri ole ollut havaittavissa. Pohjoismaat (Norja, Ruotsi, Tanska, Islanti ja Suomi) tunnetaan demokraattisina ja kansalaistensa tasa-arvoa edistävinä maina. Maiden kansalaiset kannattavat suurelta osin valtioidensa ja järjestöjen humanitääristä työtä ja kannanottoja maailman asioihin. Niiden poliitikot uskovat myös asiansa oikeutukseen katsoen puolustavansa eri ihmisryhmien oikeuksia omissa maissaan ja maailmalla. Mutta mitä on ”humanitäärisen naamion” takana?

Yleensä mediassa on kerrottu kuinka pohjoismaat II maailmansodan pyörteissä sallivat juutalaisten pakolaisten saapumisen alueilleen ja auttoivat heitä. Jossakin määrin se pitää paikkansa. Auttajina olivat

kuitenkin lähinnä yksityiset henkilöt, ei niinkään maiden hallitukset. Kirja mainitsee myös näiden hallitusten positiivisia sodanjälkeisiä toimia ja kannanottoja. Silti kirjan alussa esitetään väite, että etenkin Norjassa ja

Ruotsissa on ollut jo pitkään vallalla juutalaisten ja Israelin ”demonisointi” sekä ”humanitäärisen rasismi”. Norjalainen Aftenposten -lehti mainitaan esimerkkinä antisemitistisiä kirjoituksia suosivasta päivä-lehdestä. Toisen maailmansodan jälkeisen ”natsien metsästäjän” Simon Wiesenthalin nimeä kantava järjestö raportoi Norjan ja Ruotsin kuuluvan Syyrian ohella samaan kastiin suhtautumisessa natsien sotarikoksiin. Nämä ovat maita ”jotka kieltäytyvät periaatteessa tutkimasta ja syyttämästä epäiltyjä natsirikollisia...”

Kirja antaa esimerkkejä pohjoismaisesta antisemitismistä:

-Vuonna 1984 Ruotsin varaulkomin. Pierre Schori vieraili Israelissa ja kiitti Arafatia tämän ”joustavuudesta”. Schori myös kirjoitti, että PLO:n terroriteot eivät ole merkittäviä, kun taas Israelin vastatoimet ovat verrattavissa terrorismiin.

-Jo 1980 -luvulla ruotsalaisen muslimin Ahmed Ramin annettiin ylläpitää ”Radio Islam” -ohjelmaa, jossa hän toistuvasti hyökkäsi juutalaisia ja Israelia vastaan. Toiminta sai jatkua vuosia ennen kuin viranomaiset puuttuivat siihen.

-Tukholman päämoskeijassa on jaettu Hamasin antisemitististä materiaalia. Vuonna 2004 moskeijassa puhujana vierailut sheikki Yusuf al-Qaradawi kehotti murhaamaan israelilaisia.

-Tunnettu, salamurhattu Ruotsin sos.dem. johtaja Olof Palme oli ensimmäisiä eurooppalaisia johtajia, joka vertasi Israelia natseihin.

-Ruotsin ev.lut.kirkon arkkipiispa Karl G Hammar oli ensimmäisiä protestanttiseen liikkeeseen kuuluvia johtajia, jotka vuonna 2003 vaativat israelilaisten ”miehitetyillä alueilla” tuotettujen tuotteiden boikotointia.

-Kesällä 2006 Malmön juutalaiset joutuivat siirtämään synagogapalveluksensa muualle turvallisuussyistä.

Sellaista ei juuri muualla Euroopassa ollut tapahtunut II maailmansodan jälkeen.

-Norjalaisissa päivälehdissä, kuten Aftenposten, juutalaisvastaisuus on tullut esille piirroksissa ja teksteissä.

-Norjan silloinen sosialistipuolueen johtaja ja rahaministeri Kristin Halvorsen tuki vuonna 2006 israelilaisten tuotteiden boikottia ehkä ensimmäisenä ministerinä Länsimaissa.

-Norjan ja Tanskan ammattiliitot kehottivat boikotoimaan Israelia vuonna 2002 jälleen ensimmäisten vastaavien järjestöjen joukossa koko maailmassa.

-Vuonna 2005 norjalainen Sor Trondelagin alue päätti boikotoida Israelia. Alueella sijaitsee mm Trondheimin kaupunki. Boikotti purettiin Norjan silloisen ulkom. painostuksesta.

-Kun EU päätti toimista Hamasia vastaan, Hamasin jäsenille myönnettiin maahantulolupia Norjassa ja Ruotsissa. Schengen sopimuksen mukaan noiden maiden luvilla ao maahantulijat saivat automaattisesti luvan vierailuun myös muissa EU maissa.

-Norja oli ensimmäinen länsimaa, joka tunnusti lyhytikäisen Hamasin ja Fatahin yhteishallituksen palestiinalaisalueilla.

-Norjan varaulkomin. Raymond Johansen oli ensimmäinen korkea-arvoinen länsimainen virkailija, joka matkusti tapaamaan Hamasin johtoa.

-Ruotsalaisista poliitikoista mainitaan mm entinen ulkom. Anna Lindh "erittäin Israel -vastaisena" ja hänen seuraajansa Laila Freivalds, joka sanoi olevansa "Israelin mutta myös palestiinalaisten ystävä". Freivaldsin sos.dem. puolue lopetti kuitenkin lyhyeen ministerinsä "Israel -ystävyyden" puheet ja Freivalds jatkoi kiltisti edeltäjänsä linjoilla.

-Pohjoismaiden hallitukset (Suomi mukana) ovat jo vuosien ajan tukeneet rahallisesti palestiinalaista vihakasvatusta mm kouluissa. Jo kirjan ilmestymisen aikaan muslimiväestön määrä Tanskassa ja Ruotsissa oli merkittävä. Maiden turvallisuusviranomaiset olivat jo pidempään olleet tietoisia riskeistä, joita radikaalisoituneet musliminuoret saattavat aiheuttaa.

-Jne.

Pohjoismaiden luterilaiset kirkot saavat myös arvostelua osakseen. Mainitaan mm vuoden 2004 "Hope" -kampanja jonka ruotsalaiset kirkkokunnat järjestivät. Päämäärä oli väkivallan ja Israelin miehityksen vastustaminen. Ruotsin arkkipiispa oli näkyvästi esillä kampanjan tukijana. "Diakonia" on ruotsalainen kristillinen kehitys- ja yhteistyöjärjestö, joka on ollut hyvin palestiinalaismyönteinen ja Israelia arvosteleva. Järjestön toiminnan sanotaan pikemmin ylläpitävän vihollisuuksia kuin edistävän rauhaa alueella. Vuonna 2007 se aloitti kampanjan Lähi-idän rauhan puolesta. Sen mukaan Israel oli palestiinalaisten kärsimyksen

aiheuttaja. Osa kampanjaa keskittyi lapsiin roolipelin muodossa. Peliin osallistuvat jaettiin muslimeihin ja juutalaisiin. "Juutalaisten" piti laittaa vaatteisiinsa Daavidin -tähti merkki. Pelin aikana "juutalaiset" saivat esim leipää ja vettä mutta "muslimit" jätettiin ilman. Tällä haluttiin kuvata kuinka muslimit ovat alistetussa asemassa.

Kirja luettelee laajasti esimerkkejä joiden kautta kiistattomasti osoitetaan Pohjoismaissa esiintyvää kaksoismoralismia. Palestiinalaisten terroria ymmärretään mutta israelilaista puolustautumista ei nähdä oikeutettuna. Israelin vastatoimet nähdään konfliktin ylläpitäjinä mutta terrorismia ja palestiinalaisten vihakasvatusta ei selvästi ja yksiselitteisesti tuomita. Suomi pääsee kuitenkin tarkastelussa paljon vähemmällä kuin Norja, Ruotsi ja Tanska. Suomesta mainitaan, kuinka Libanonin II sodan (2006) aikaan silloisen ulkom. Erkki Tuomiojan (sd) kaudella Suomen kanta Libanonin kriisiin oli pikemmin Hizbollahin terrorismia tukeva kuin Israelin demokratiaa puolustava. Kirjassa lainataan Suomen ex-pres. Mauno Koivisto, joka kerran eräälle toimittajalle kuvasi Suomen ja Ruotsin ulkopolitiikan eroa: "Suomi haluaa olla kaikkien ystävä, Ruotsi haluaa riidellä kaikkien kanssa." Tämä lausuman merkitsi muistiin Moshe Erel, Israelin suurlähettiläs Ruotsissa 1980 -luvulla.

Median osuutta kirja myös käsittelee laajalti monin esimerkein. Median sympatiat pohjoismaiseen vihreät- ja vasemmistoliikkeisiin mainitaan. Ruotsin päivälehdistä mainitaan Aftonbladet eniten Israel -vastaisena. Dagens Nyheter seuraa toisena ja Svenska Dagbladet on "myös kriittinen Israelia kohtaan mutta ei niin laajasti kuin kaksi edellä mainittua." Expressen -lehden sanotaan olevan "tavallisesti tasapuolisin". Median toimintaa Ruotsissa ja Pohjoismaissa kuten yleensä Euroopassa pidetään "pelkuruutena". Pelkuruus on sitä, että muslimiväkivallasta ei aina kerrota tai siitä puhutaan peitellysti. Muslimipappien ja muiden -aktiivien vihapuheista media ei myöskään raportoi eikä niitä kritisoi.

Huomion saavat myös pohjoismaiset uutnatsiliikkeet. Onko näiden liikkeiden esiintulo yhteydessä yhteiskunnassa "naamion takana" lymyilevään Israel -vihamielisyyteen? Näinkin voidaan ajatella. Kaksinaismoralistisessa ilmapiirissä esiintyy "hyväksyttävää" ja "salonkikelpoista" ylempien kansanluokkien ja päättäjien Israel -vastaisuutta ja "ei-hyväksyttävää" alempien kansanluokkien vastaavaa.